

1.

Á Englandi hefur nýlega verið smíðud róðrasferja, sem er svo völd undir, að skipverjarnir verða að hafa hárið klöfid ná kvenslaga fyrir miðju einni, ef elki á að hvalfa.

2.

Maður nokkur keypti sér vörðil hjá lyfsala og stladi strax að kvenslaga í hornum. „Hér má enginn reyfja inni“, sagði lyfsalinn.

„Svo? þér (hafid) seljið vörðla, og svo má (enginn) maður elki reyfja þá herna.“

„Hér; við seljnum líka ^{þetta} uppsötunmedól, en samt sem áður leyfist elki að láta þau verka hér“, svaradi lyfsalinn.

3.

Einum sinni var ^{þetta} skólaþrestur, sem venjulega hafði fúa tilheyrndu, að massa. Í kirkjunni voru elki aðrir en presturinn, meðhjálparinn og tveir menn aðrir; en sem þeim tóft að leidda þrúglid úr presti, lóbbudu þeir út í miðri pröðikun. Þegar meðhjálparinn sár það, gengur hann til prestsins og segir: „Hérna er nú lykellinn, þrestur minn! þér givrið svo vel að lása á yfir yður, þegar þér erud búinn, þér“

2.

mí stla ég að fara, eins og hinir þjettarnir."

4.

Hlerofing. Foringinn: "Liggðu þú hér eins og þú erud laugir til, latimaganir ykkar! Þegar félagar ykkar eru þarna að berjast?"

Ginn dótinn: "Við látumst vera fallnir, herro foringi!"

5.

Svo bar til, að tveir spjálungar gengu þar hjá, er bóndi var að sá akur sinn. Annar þeirra kallar til bónda með háðslogum kóm og sepir: "Sjáðu þér til, madur minn! Þér séid, eins og stýfslan býður yður, en við voppskerum óvortina af idju yðar." - "Þér hafið líklega sutt að mela", sepir bóndi, "því ég er að sá frampi"

6.

Ginn sinni kom madur nokkur vel kladdur inn í sölubúð gullsnids nokkurs í Lundinaborg, og beiðdi hann að lofa sér að skoda nokkra bikara, er stöðu í glugganum og benti mu leid á tvo silfurbikara lofa gylta. "Þetta eru veisidarverðlami," sagði gullsnidurinn og rétti kornmanni mu leid annan bikarinn. "Veisidarverðlami! hvað er það?" - "Já, þeir eru nefislega þambadur"

til að vera verðlaun handa þeim sem skaras
framtíðin við veðrið." - "Hú, nú, þú stíll
eig yður; en heyr þér til! Eignu við þá
eðli að klampa í þappinn annan þeirra?"

Og í sama vefvangi lekur hann á rás með
annan leikarinn; heitinn, og gullsmidur-
inn á eftir. En komumadur var verð-
launin.

7.

Barnakennari spurdi einum sinni dreng
við próf, hvað sheffan af rúginum
kostaði, þegar hún var vörð 10 Krónur.

Það var steinskjöldur hjá strák. En kennar-
inn afsakadi hann með því, að það vörð
hannur eðli vor á að hann geti reiknað
þetta, þó hann hefði eðli eftir sig á öðrum
en bókabýggi og bannum.

8.

Inglingmadur nokkur, þjóðverkur, kom einhverju
sinni til manns, sem hafði þá átt sinn. að leigja
ítt hesta og atkyggi og beiddi hann að leigja sér
hest og vagn. En með því þinn var trogn til
að leigja það, soona öðrum manni, keypti
þjóðverjinn hvortveggja að hann, með því stíll-

4.

yrði, að hann mætti stíla þér aftur fyrir sönn boðum,
 þegar hann komi úr ferðinni, og undir þeir ásáttir um
 það. Þegar Þjóðverjinn kom aftur, stílaði hann Márn-
 um og Vagninum og tók á máti þeirum sínum, en
 sem hann bjóst til brottferðar, kallar heimamatur ystir
 honum og segir: „Bídd þér svölitid við! Þér hafid
 epli greitt mér amspá leiguna fyrir hestum og vagnim!“
 — „Kvi, það stóð heldur eplai til,“ segir Þjóðverjinn,
 „því hvortveggja átti ég sjálfur, en þér eplai.“

9.

Hinn einstki leikari, Foole, var einn sinni boðinn til
 miðdegisverðar hjá kúlsmanni nokkrum. Þegar fara
 átti að standa upp frá borðum, lét húsráðandi setja
 flöskukrúli með víni, og gortadi nýg af hve gornu
 hún vorig matal annars spyr hann gæð sínu,
 hvenig honnu létist á flöskuna. „Hú er odi
 lítill ystir alari,“ svaradi Foole.

10.

Modirinn (í því hún kemur inn til barnanna): „Hvada
 ólafi er á ystun, 104 atkar! Af hverju ertu að
 beija hana systur þína, Pétur?“

Pétur: „O, við erum bara að leika hjón, mamma
 mín!“

Svó bar við einum sinni, þegar þjórn nokkur
 var að vera á bord fyrir húsbónda sínum, að hús-
 bóndinn þrífur steikarfat og handir því út um
 gluggann, niður í aldingartinn. Þjórninni létur
 sér elki býlt við vanda, heldur létur í höfðum
 sínum knífa, matkvistur, borddúk og pantadúka,
 og handir því léta út um gluggann. Husbóndinn
 vissi fyrst ekki hvaðan á sig stóð veldið, en hann sá
 þetta athafi þjórnis, og hófði á hann steinþegj-
 andi, því hann hélt að hann væri ^{alí einu} orðinn vits-
 stola. Lokas spyr hann þjórnin, hvað þetta eigi
 að þýða. „Eg hélt að þér ætluð að borða
 úti í aldingardinum mína, húsbóndi góður!“
 mælti þjórnin. Husbóndinn skildi skamsið og
 mælti ekki orð frá munni.

12.

Það var einum sinni á vetrardegi, að maður nokkur var
 á gangi í Konungsins nýja hofi í Kaupmannahöfn.
 Sér hann þá hvar sjómadr kemur hlaupta andi
 á móti sér, og heyrar sér ni að reyna hvort það
 væri sath, sem hann hafði heyrt, að sjómenn
 yrðu aldrei orðlausir. Hann stóðvar því sjó-
 mannum og ávarpar hann með þessum orðum:
 Heyrdu, konungi! Ekki vouti ég þú gletti sagt

6.

mér, hvort skógurinn veður orðinn græm í mánu-
daginn kemur?" — "Það veit ég að sömnu etli
fyrir við", seyr sjómáðurinn, "en" — og í því
teltur hann kinnu roka högg á augað — "þarna
skál ég ábyrgjast að veður blátt til morguns og
vrið grænt á nánudaginn."

13.

Í samkvæmi nokkum áttu gestum hver um sig, að
seya frá, eftir hvað þeir idduðust mest á dafi
sinni. Þá sagði einn þeirra: "Fyrstur vitanna,
sem ég var í hjónabandinu, áttadi ég að gleypa
konna mína, svo miðid elskadi ég hana; en nú
iddast ég mest af öllum eftir, að ég eldai fram-
kvæmdu þad."

14.

Þóndi nokkur, sem orðinn var skóllottur, las í dag-
bladi um áburð, sem há sprytti vel undan. Hann
bragdur sér hið fyrsta þangad, sem þessi há smyrði
væru á bodstólum, og spyr eftir "herra um sjálfum".
Þegar hann kemur, stann þóndi fyrst framán í hann um
hríð, þangad til hann seyr: "Hú, nú! Þér erud þá
herra um sjálfur; ja, ég heit að hafa vilzt, því þér
erud skóllottur eiss og ég."

Einum sinni mættust þeir hestaprangarar. Þú
 sagði annar: "Þessa hvers hefur þú stálai nema
 einn spora, lagsmadr?" - "Hvad á ég að gjöra
 við þú þoo", sagði hinn. "Þegar ég hefi sporann
 í anda sívna í klárnum, þá fer hinn af stad,
 og svo er hún síðan vör að veru þinni samferða!"

Húsmóðir notkur ástæði vinnukonu sinni til
 lefku á nýjrinum og ávanti þannu að veru
 reghusón og stítleauley á hinni upprunna ári.
 "Ég þakka yður fyrir", svaradi vinnukonan, "og
 óska yður hris sama".

"Þér sparið yður helnings eldivid, ef þér kaupsi
 ofnum þann arna", sagði járusteypani notkur við
 annar manni. "Er það möguley?" sagði hinn.
 "Hlepið þér til! Seljið ^{þér} mér þú þoo - þá þarf ég
 engin kol í vetur".

Stríð milli holdsins og andans.

Fóðurbróðirinn senn kitta bróðurson sinn upp í tinnu
 um hádegis: "Hú, hú! Er þetta lagalesturinn
 þinn frá morgni til kvöldis?"

Bróðursonurinn: "Já, einmitt! Því á hverjum

8.

morgni, þegar ég etla á fótur, kemur ríps hjá mér
óþurlept & fríð milli holdsins og andans."

Fóðurbroðirinn: "Soo! og þú ert holdið náttúrulega
sigur úr bystum?"

Bróðursonurinn: "Ei, andinn sigur að vísu, en
sókn og vörn í nálinu er ekki lofid fyrir min
hádeggi."

19.

Karl: "Tanna er fallaverkað!"

Fríðrit: "Á, sýnist þér það? En þykir þér ekki
skútid, að hann áttu stakert, nema það sé lugg-
id í hann áður!"

Karl: "Svíi honum þá atkann! Hver luggur í hann?"

Fríðrit: "Blann gjörir það sjálfur."

20.

Einu sinni gisti maður nokkur á Veiðingahúsi; en er
hann hafði afklæddur um kvöldið, lekur hann stóu upp-
úr þoka sínum, leiður þá á sig, og leggur soo til
svafus. Annar maður, sem gisti í sama herbergi,
spyr hann, hvers vegna hann gjörir þetta. "Það er
varúðarrögle, sem ég brúka", segir ferdamaður, - "því
míg dreymdi einu sinni, að ég stigi á glerbrót og kundi soo
mikið til af því í svefninum, ^{ad} ég skal aldrei framar sofa
berfotur, hvad sem í vadi er!"

Ad lokum sjóvæðis var skipstakurinn
 í gængi í þjófarium til að skoða him sardu.
 Skipsadi hann að vera þá niður í lýslingu,
 til að binda um sár þeirra, en fleygja
 hinum fötlum útbeyrdis. Þú vildi svo til,
 að einu dátinu, sem lokuminn hafði álitid
 dauðan, hafði legid í roki, en rakerad við
 apdur, þegar hann var tekinn upp. „Hvert
 atlarðu með mig?“ spurdi dátinu þann sem
 bar hann. „Eg sjóinn, einu og hinsu, sandauðis
 eru“ seyr skipverji. „Nei, nei! Þendur mig
 heldur til lokumins“ seyr him sardi. „því
 ég er elsti dauður.“ - Svad erðu að tulla!
 svaradi him. „Ottu þú hafir bedur vit í því,
 handingum þínum, heldur en lokuminn sjálfur,
 sem er tekinn að segja að þú sést dauður. Nei,
 þeir vita hvað þeir segja lokuminn okkar.“

22.

„Þú hefur íg alla skildingana úr boddum mínum,
 nema þenna 10 eyring, og semt í ég mér þingga í
 henni heldur en þú.“ - „Hvada slúður fer þú
 með!“ - „Þója! við skulum þá veðja um það.“
 Sjóinn það. „Ég hefji umid veðfed, þú íg í 10 eyring
 í boddum mínum, en þú átt augan eyri í henni.“

Maður nokkur, sem kom úr veiglu, stóð allt í einu
grafur í götunni, létu lyktil upp úr vasa sínum og
rétti hann frá sér út í loftið. Lögrefsupjórn, sem
var á gangi, spyr mannið, hvers vegna hann gíori
þetta. „Það skal ég segja yður, Kunningi.“ segir
hinn. „Ég sé að húsinn herna renna í hring,
hvert á ystir áðru og etla ég ús að leita herna
þengadlit húsið mitt kemur líka og stínga
lyktinni þeim arna í stíraargatid“.

Einusinni var vel skaddur Jóni á gangi, en af því
að hann hafði farið sér heldur mikil „nedaniför“,
legði hann sig fyrir og sofnaði. Maður Jóninn
sof, bar þar að annan ferðamann; hann sá að
Jóninn var í niðrum og fallegum solteknum, og mót
því að hans soltekar voru orðin gamlir og gatslitnir,
nykti hann úr hóliförð, hafði soltekaþífti við Jónann,
og hélt svo áfram leidar sinnar. Þegar Jóninn hafði
sofið úr sér vinnna, kemur að honum maður, ak-
andi í vagni, og kallar til hans: „Stattu upp á
lafþinnar í þér sta ég sta yfir þér“ Jóninn
leit á fótur sín; en er hann sá, að hann var kom-
inn í gráa og Karboða boli í stað nýju solteka-
anna, leggj hann út og aftur og segir: „Þú

11.

niðt á þau áfram, laggi! Egi á ekkert í þessum
föllum."

25.

"Hr. M... er á góðum rithöfundum; hann gefur útbetta
5-6 bókum á tínu". - "Já, gott er mið það; en þegar
þú notkend út af þeim"? Getta lítla, lapur! Egi
held mið það, hann selur það, mið að segja í
þrunda Lali"

26.

Í Parísarborg er madur, sem er svo hátalangu,
að maturinn er altaf orðinn kaldur þegar hann
er kominn afan í magan á honum.

27.

"Eru þau ætluð svinnur, eplu þau arma?"
spurdi spjálungur nokkur aldina-sötu konu.
Þér getið sjálfur sannað í þeim og fundið,
hvort þau eru ekki fullbrotleg yður" svasadi
Konan.

28.

Úr erfaskúli. Ad þeim tvoim kindum, som týnd-
ust í góð, arfleiddi ég son minn, of þóð frimark
aplu; ad öðrum koti Jóhann ömum ann minn.

29.

Í úsmótum: Skammastu þú ekki, Marín! ad

12.

vera í Munkhúllina að selja hálfu Kaffisund.
Vinurinn sá: „Þér verðid að hafa gætur á, húsmodir
göð! Það var heilt!“

30.

Helenei maður þautadi sér hratt hjá söðlasnið, en
líkadi hann etli þegar til kom. „Hvað fylkir
yður að honum?“ segir söðlasniðurinn. Það veit
ég ní etli,“ segir hún, „en etli er hann yfir minni
höfði.“ „Þú frú igr vel“, svarar söðlasniðurinn,
„Óg sníðadi hann yfir endannum, en etli höfðinn
á yður.“

31.

„Dandinn er sá besti lokeni“, sagði sjúklingur nokkur
við lokeni sínu. „Hver vegna?“ spyr lokeni. „Ve gna
þess, að hann vitjar manns etli nema einu sinni“
svaradi sjúklingurinn.

32.

Böndadóttir nokkur kom einu sinni til myndasniðs, og bad
hann taka mynd af sér. „Á það að vera ^{en alitunngild, á} ljóstmynd?“
Spyr myndasniðurinn. „Ja, helzt vildi ég ní að
endilid fylgdi með“, svaradi böndadóttir.

33.

Maður nokkur kom í jarntvættarstöðvar í þú ad vaqur-
lestur var að fara af stöð. Hann hópar þá upp

i bróði og segir: "Hvada fj....! Þú er vaqulestu
farin til h..... og ég stladi með." 34.

"Þegar þú hefur aflotid lardónsþrófi þínu, skaltu senda
mér lióto yfir allar skuldir þínar", skrifati Þadur
nokkur syni sínum. Þórninn síðar fékk hann
langt skuldaregistor frá syni sínum og nedan undir
þú stól: "Verstis allra skuldheimtumanna mína
eru samt þrófðómarar mínir, þú þeim skulda og
svo uppi allar spurningar þeirra".

35.

Moðiskeri nokkur kom einhverjusinni árla dags
til herramanns, sem var stórstuldugur og fötti
honnum fatareitning sína. Herramaðurinn var
andvitað uppi kinni og spyr hvad skuldir sé
mikit. "235 krónur", seyr Moðskerinn. "Gud er
gott", seyr herramaðurinn. "Viljid þér ljúka upp
skriffultinn, þarna við þuggan?" "Ejarna!.. en
efota skriffan er galtóm". "Þad er satt - þeirri
nosta þá" - "Hinn er líka fórr", .. og sú þeirri
líka". "Ljúk þér upp þeirri nostu. Hvad
sjáid þér í henni? Hinn er froðfull af stjót-
rum!" "Þad er öldungis rétt! Þad eru óborgaðir
reitningar; viljid þér gera svo vel að leggja

14.

reikningum yðar hjá þeim?" sagði herra madur-
inn og sáeri sér upp í horn.

36.

"Mú verduðu að borga mér þessar 10 Skónur, sem
ég á hjá þér, því þeirngar eru tvö gildir í þess-
um höfðu árinu". "Já, það er sakt! Hérna
eru þá 5 Skónur, svo skuld minni er ystir því
lokid".

37.

Einu sinni voru tvær handvottasveinar saman í
ganga í fögnum hér aði. "Það er furða", se gir annar,
að skaparinn skyldi ljúka við að skapa allan
heiminn í sex dögum". "Já", sagði hinn, sem
var mörarsveinin; "en frágangurinn í því er
líka þar ystir", og bentu nu leid á hálfjallinn
smíðjukoga.

38.

Í því að madur notkur gesta fram hjá skóradreng,
faeti af honnum haturinn. "Verid þér staki að
lata ofum", kalladi drengur - "latid þér kléfinn
sitja".

39.

Þerforingi notkur stordi sig of því, hve gáður sund-
madur hann var. "Það er náttúrulegt", sagði

annars miður, — „allar blóður synda vel.“

40.

Einn sinni var prestur að hrisviltja dreng. Meðal annars spyr prestur: „Getur þú sagt mér, drengur minn, hvort sjálfmord er synd eða löstun?“

„Það er synd“, seyr drengur. „Getur það ekki lík. heitið löstun?“ spyr prestur. „Já, þegar það verður að vana“, — svarar drengur.

41.

Swift sagði þjóvi sínum einum að koma með stígvélun sín, þá hann skildi að ferðast út úr borginni. Þegar þjófinn kom með stígvélun, spyr Swift, þá hann komi með þau óbærst. „Mér finst ekki láta þér, að fara að bresta þau, þó þau verða hvort sem er öhrim í ferðinni“, seyr þjófinn. — Líttu síðar bad hann Swift um lykilmun að bérinu. „Hvað ætlarstu að gjöra við hann?“ spyr Swift. „Ég ætla að fá mér morgunverðinu mínu“, seyr þjófinn. „Það telur þú ekki fyrir þig, að borða mína“, mælti Swift, — „þú þig svo þú ertinn skammur aftur“.

42.

Heimari: „Hvada dandlagu félti Karl i. Eng-lands konungur?“

16.

Þessi veiminn: „Hann var hálshöggvinn og
dó af sárinn.“

43.

Í Vínarborg vildi það slys til, að maður nokkur
skaut sig með skammbyssu í miðinn, en
skammbyssan var kláðin með - víni!

44.

Árið 1759, þegar herduiddir Austurríkismaða sam-
einsuðu sig her Ríssa, reid Saltikow her foringi
til móts við London foringja Austurríkismaða.
Þar fundum þeirra saman þar sem óbótamaður
nokkur hafði verið skotin. Saltikow sýr hvar
mannitetríð hefti til saka mínd, og sagði London
honnun, að hann hefði gíft 2 Krúnur í sam, og
fyrir það hefði hann verið skotin. Þá hló Saltikow
og sagði: „Hlefi ég átt að dæma hann, hefti ég látið
mér nága, að ^{þessu} dæma honnun með því að láta hann
eiga þá þeirri.“

45.

Þessjumgur nokkur kvartaði undan því við Krúnungja
sinn, að annar maður hefði sviðt sig með því, að
kalla sig asna, og hefði hann á setu sér ein stlepa
honnun fyrir það. „Það skaltu elti gjöra“, segir
hinn. „Hvers vegna þá?“ Vegna þess, að hann

er þá vis til að sama orð sín, og veri þér það
til ein meiri minnkunar."

46.

Þýskur liðsforingi sagði einu sinni við Napoleon
mikla, að þjóðverjar vöru vanir að berjast sér
til fróðs og frama; en Frakkar einungis til
fjár. „Há vel vera“ segir Napoleon, „hver
berst til þess, sem hann vantar“

47.

„Hvar er hún systir mín?“ sagði 1/2 vestrá gamall
drengrur við móður sína; — systir hans var dauð.

„Hinn er engil á himnum“ segir móðirin.

„Gut skrifar þá líklega dokkummi til, þegar
hann vill fá engil“ segir barnið.

48.

Almand vendistona kemur til kirkju. Hinn hafði
ekki sézt þar í mörg ár. „Það er óvont sjón, að
sjá þig hér“ segir presturinn, — hann sá hann
í kirkjudyrnum þegar hann gæti í kirkjunni
— til að messa. — Hinn bar ekki á neði þvi. —

„Eg þykist vita, að það sé ástætt þín, að
afneita þessum gamla manni og býja niðri á,
in þvi þú ert hringad Romi.“ — Hinn svaraði
svo vera. „En helduðu nú ekki að það hneyki

18.

Söfnuðinn, að sjá þing í Guvóshúsi, áður en nokkur
hefur orðið þess var, að þú vörir hattu þínum gamla
líferni? Sattu að segja sýnist mér þú fundu tíra-
in, að þora að stíga fati þínum í hús Drottins, meðan
þú ert jafu-átrouð og þú ert ann. Mér sýnist þú ætli
að láta það teiða dálitid, þó ætli vörri nema svo sem
mánadartíma, svo að fólk vissi, að þú vörir orðin minna
madur". — "Það er mi svo," segir kona; — "Hvort segir
mér að kona í dag, Djöfullinn í morgun, en þú að
níðandi tíðnum". —

49.

Biskupinn af Kantaraborg kom einn sinni þar, sem nokkur
in málunnar sátu saman í hvirfing um eisketil,
er þeir höfðu fundid í jörðu. "Hvad erud þid að gjöra?"
spyr biskup. — "Vid erum að ljúga; sé sem mest liggur,
for Ketilinn". "Skelfing er á yktun, þeldar." segir biskup
up; vitid þid ætli hvad ljóth er að ljúga; ég hef
haft slíku andolygd á þú frá þú ég fyrst man eftir,
að ég hef aldrei skrokvað". Faid þid biskupinn um
Ketilinn, þeldar", gellur einn vid; "Hann hefur minid".

50.

Einn sinni var utansótnarmadur vid hirtinu hjá þoka-
presti, og hafði eitthvad í Koltinum. Meðan Klerkur
var á stólnum, var hann altaf að láta fram í fyrir

homm. Einsinni segir hann: „Þessi orð eru úr
 ír Vídalín“ Töfken sýðar hrópar hann upp aftur
 og segir: „Þetta er úr Anna-postlínu“. Í þriðja
 sinn segir hann: „Þetta hefur hann úr Stúrnshög-
 veldjunum“ — Ekki fór að síga í prest, og Kallartinn
 fram í kirkjunna: „Látid þið drygkjörubinn út,
 ef hann þagnar staki“. „Þetta er eptir sjálfan
 hann“, segir hinn.

51.

Madur kaupadi af því, að 20,000 kr. hefði verið
 (varid) kostad til mentunar sér. „Tadan er
 hvergi norri eiss mikils virði og áburðurinn“
 segir þá Kunningi hans.

52.

„Med svalli þínum leggvinu þínar grán harnur
 fadur þíns í grófina“ — „Ekki, það get ég ekki,
 þvi hann hefur þarrikt“ —

53.

Lokur: „Hvernig þykir þér inn tákann?“

Sjúklingurinn: „Fyrsta staidin er slau“.

Lokurinn: „Taktu þá ekki fyrstu staidina“

54.

Hálandur embattismadur sat í nefud með Ólandnum
 landnum. Þeim bar á milli og hafði embattis-

madurinn epti annað við látið til þess að ólyktja
 sínu málfæð, en að vitna til lordóns síns. „Hvað
 atli þú hafid nú vit á þótt áru á við mig, sem
 hefi gengid á fœð háskóla“, mætti hann. „Ég
 átti líka einu sinni kálf“, svaradi einu bóndinn,
 sem gekk undir heimum þínum, og þótt mér sem
 hann sagði, þótt mér kálfur vandi hann“. —

55. — (við 40.)

Þennarinn: „Er ósamþægli synd?“

Þarinn: „Já, þegar hún verður að vana“.

„Er sjálfsmord synd?“

„Já, þegar það verður að vana“.

56.

Gyðingurinn: „Segðu mér, Móses litli, hefurdu lesid
 sögna um hann Jósef?“ „Já, fadir minn!“

— Geturdu þú sagt mér, hvaða synd bróður hans drýgdu
 er þeir seldu hann?“ „Já, þeir tóku of lítið fyrir
 hann.“

57.

Þinnur madur sagði hús bónda upps vestr. „Það er leiðin-
 laust, þú stulir eptir vilja vera, Jón; ég vil eptir
 almennilega missa þig. Hvað þykir þér að hjá mér?“
 „Ég vildi gjarnan vera þyrr. Ég þykir eptir láta
 mér vanta. Það er bara þess, sem mér þykir vanta.“

Það er meira kaups, meiri förnstundis og lyfllitinn
ad birtum hérað."

58.

Prestur: Þramið er skókur óvinnur, Jón minn!"

Jón (versti drykkjnsvali): Skendur það ekki í biblí-
inni, ad við eigum ad elsta óvinnu okkar,
prestur minn?" "Jú, en það skendur hvergi,
ad við eigum ad svelgja þó ofan í okkur."

59.

Glami: "Damatant erku fall og!"

Glami: Þakka þér fyrir komplimentin; mér þykir
latast, ad það er ómögulegt ad gjöra þér sömu stíl"

Glami: "Það athlæddu högt með, ef þú vilðir seyta
ásath, eins og ég gerði."

60.

Þessi nestur lífsprestur einn hélt ávinningsráðu
fyrir lífsdeildinni áður en hún laði af stað í öfrid-
nin móti Þyrlijunum 1877. Þoo sem lög þera hād fyrir,
dró hann ekki dul á, hver sama stödur þeir
vori athlæddu hinni nafni, en féyðu úr bar-
dögum eða reypidust kajar og ósýkri, og lýsti
kóðlunum, sem þeir okku voru á þar, meðal annars
með þessum orðum: "Þú kunnud verda látur
vada þrami vís upp undir höku og þú þó ekki

ad smákka deigan dropsa af físi".

61.

Þakari og snjórbóndi áttu skipti saman. Þakar-
nið kordi bóndann nú taka við í snjórinu og
það til munna. Þórnarinn: „Áttu nokkra vog?“ „Já“
„Í áttu sjálfsagt lóð líka?“ „Nei, þau í ég enjin“
„Hvernig ferdu þú að vega snjórið sem þú latur úti?“
„Það er hæft; meðan þakariinn kaupir snjór hjá mér,
kaupi ég líka braud hjá honum. Þegar hann mibíður
mig t. a. m. nú 3 pund af snjóri, taki ég bara eitt af
3^{ia} punda braudnum frá honum, og veigja snjórið í
nóti físi“. — Þórnarinn varð sýstur í dórnunum.

62.

Þangandi maður bar þar ad, sem bóndi var ad taka upp
Kartöflur. Spyr hann bónda, í hve löngum tíma maður
gangi til næsta bæjar þadan. Bóndi þagdi og hélt áfram
verki sínu. Komumadur spyr hann aftur ad sömu spurningun,
en félis ekkert svar. Við það reidiót hann og fór þangandi
af stáð. En sem hann er kominn spóllhorn í burta, kallar
bóndi á eftir honum og segir: „Það er hæftina gangu“.
„Þú gættu ekkert sagt mér það strax?“ — „Ég varð fyrir
ad sjá hve hart þú gangur“. —

63.

Nordur-Ameríkumenn (Yankees) eru allra manna

23.
spurnastir. Eitt sinn var einn í færi í gufu skýja
með mörgu ferdafólki. Þar var nýgur maður, meðal
annars, hálf-þeimleitur, og nýj dólkur í hári og
hönd. Ameríkumadurinn var altaf aftan hon-
num langan tíma dags, eins og hönnu byggja eit-
hvað í skapi, er nýgurinn komi út. Loks
gegur Ameríkumadurinn að honum og segir: „Ókenni
maður! hvernig stendur í þú í þú erst svo dólkur í
brú og brá?“ Hinum varð felmt við og svaradi
í athugasýsi: „Það heiddi svartur maður hann
máður mína þegar hún gekk með mig; hann hljóp
á eftir henni.“ „Getla hann hafi eðlái náð henni?“
svaradi Ameríkumadurinn og gekk burt.

64.

Einn sinni fékk maður sér vagn míln vagnaréttu.
Þegar á enda var komið, sté maðurinn út, og tók úr
vasa sínum hina löglegu mílnborgun, sem var hálf
króna, og fékk vagnmanni. Hann íþgdið við og
segir: „Hvað kallið þér þetta?“ Hinn: „Hvað kallar
þú rétt ókenni þú?“ Vagnmaður: „75 aura
náttúrlega.“ - „Þá kalla ég þetta 75 aura“, var
svarið.

65.

Frakkestur rithöfundur sagdi um Nisabeau: „Hann

gjörvi allt fyrir þeim, og jafuvel það sem gott er!"
66.

Vikulás Bago, stjórnarherra Elizabethar drottningar
í Englandi, hafði óbeitt á allri viðhöfn og ytra þjálfni,
lífdi jafuvel sparsamulegar en stöðu hans hæfði, og
lét sér kynda lítilvígðar. Þegar drottningin
einhverju sinni sagði, að hús það, sem hann beygði
í, væri oflitið fyrir hann, svaradi hann: "Hlísid er
ekki oflitið fyrir mig, en mildi yðar hálegrar, hefur
gjört mig ofstóran fyrir hlísid"

67.

Í samkvæmi spundi fróð stúlka hinn nafn þessa þessa pró-
fessor Platner í Leipzig: "Hvað er heimspæki, herra
Prófessor?" Þrófessorinn átti ekki von á þessari spurn-
ingu af konumanni, svo hann vandað orðastofur. Vinur
hans, sem þar var viðstaddur, og vandað þess var, svaradi
bróskandi: "Það er heimspæki, að létu ekki kona fát á
sig þegar maður stendur hjá fróðri stúlku"

68.

Hernadur stóð þar hjá skamt frá, en stjórnspækingur
var með sjónþýsu sína, og horfði með athygli á matan hann
var að kona henni fyrir. Loksin létist þetta, og stjórn-
spækingurinn horfði ni áu afláts í sjónþýsunu. Allt í
einu léigtradi af himni stjórnhras niðri. Hernadurinn

þó átafloju úið og mátti: „Þetta var vill höfð; maður þessi er víst á gott stefna og stíftur með vatnsbýssu, þar er ég heyrði engan hvell, þegar hann stónt stjórnma ríður.“

69.

Þíu nafnfrogi Boswell spurði einu sinni dr. Johnson, hvort hann gæti elki hugað sér nennar þat Kingm-
stóður, sem gætu réttloft þat, að fyrirferu sjálfum sér. „Ei,“ svaraði Johnson. „Þíu saka verri totra af stjúka í eitthvert þat land, þar sem enginn þelki hann, en að fara til djöfulsins, sem þekkir hann.“

70.

Maður nokkur, sem oft var utan við sig, sat í bát, sem hvotfði, svo hann var nærri drukknður; stónt honum hvísva rýps, en sótk jafu áðnum aftur; En í þíu sinni tók hann allt í sínu lit að synda, svo hann máði laubi. Þegar hann var spurður að, hví hann hefði elki undir sínu laub að synda, svaraði hann: „Eg mundi þá elki eftir því, að ég kemmi að synda“

71.

Flá yfir dómari, sem áttati að gjöra megin lögfróðingi Kinnroða í fjólmann sambooni, sem þeir báðir voru boðnir í, sagði við hann: „Ef þér yrður að

26.

dýri, hvort heldur vildu þér þá verða hestur eða asni?"
Það er auðvitað, að ég vildi heldur verða asni." svaraði
hinn nagi maður vísstöðulandi, "því ég hefji tekið sæt
af heyrð, að asni hefji orðið háyfir dómari; en ég hef
aldrei heyrð, að nokkur hestur hafi tekið til slíkrar
líkur". -

72.

Prestur nokkur, sem vegna ósömulegs lífnadar var
sviftur embætti sínu, sagði, að þetta lítli gæti
hæfilega valdið dauða margra manna. Því þessi ort
var höfðad mátt gegn honum og hann spurður að, hvað
hann hefði meint með þeim. „Étli annað", svaraði
hann, „en það, að þar er ein sviftur guðfræðis idn
minni, þá verð ég að fara að lesa lokaistofni og
setjast einhverum stöðum að sem lokaist".

73.

Fraktnestum ábóta var eitt sinn boðið til kvöldverðar
hjá biskupi. „Glá æruverðugi herra!" mætti ábótinn,
í fyrsta lagi hef ég þegar boðað góðan morgun verð,
og embætti miðdagsmat, og í öðrum lagi verð ég að minna
yður, há æruverðugi herra, á það, sem þér virðist hafa
gleypt, að það er föstudagur í dag".

74.

Faðir nokkur spurði dóttur sína; „Hvers vegna ertu

skid ad litast um, Anna litla, þegar við erum í
samtroðum?" Hinn svaradi: "Eg er ad litast um
eystir lengda syri fyrir þig, þad er minn góður!"

75.

Í fönnu dagbladi stendur svolatandi yfir lípsing:
"Hlj hefur vantað kisu minna í margu daga, þar til
í gort ad hún kom aftur send og bláduy. Einhverjir
ólukhaus þopparar höfðu skelt af henni skottit.
Eg hef einn manni hér í stadnum grundau mi
ad hafa gjört þetta skammastogk, því honum
er illa við mig; en gjöri hann það nokkurn tíma
aftur, skal ég slefua honum. Allir samseyris
menn hljóta ad vera mér samdöma mi það, ad
honum hefði verið nðs, ad frænja þetta fölskuvita
á sjálfri mér, heldur en á meindlausu kvitind-
ium.

Kaupmannahöfu, 17. maí 1819.

Ólafja Hauens Kerlasteypan!"

76.

"Ad sólinni ólastadri," sagði Titendingur, "er tunglið
þó langtum rýtsamara, því það lípsir í nóttum,
þegar áint er, en sólin bara á daginn. Þegar
niadur hefur nóga birtu."

Dióskur með rediklunum gekku í Kring meðal bod-
gestanna í gestaköttinum Table d'hôte. Englend-
ingur sógar þeim elnum í distinum sínum og fer að
borða. „Sleygid þér, herra minn,“ segir sason nau-
ur hans, „okkur hinnum þeltumum þykja rediklur
líka góðar“ - „Ekki einu góðar og mér“, svarar di-
Englendiringurinn með mestu stillingu.

Hershofdinginn Rochjacquetin sagði til hermanna
sína einhverju sinni, áður en þeir réðust til atloz-
móti óvinaherum: „Flaldi ég áfram, þá fylgid mér;
flyi ég, þá dreygid mig, falli ég, þá hefjid mín!“

Ferdamaður nokkur kom að veitingahúsi og spyr,
hver húsbóndinn sé. „Það er ég,“ svarar di veitinga-
maðurinn, „þú kemur mín er sálud!“

Í sjónleik einum átti leiknari nokkur að gefa
einum leikandannum utanumleið, en varð það á, að
snoppunga hans áður en lírinu til þess var komi-
nu í leiknum. „Það var ekki komið að þóri einu“
sagði svaminni. „Já, bíddu við!“ svarar di megin, „þú
skalt þá annan þegar lírinu er komið.“

„Allir hlutir í heiminum hafa sína betri hlid“
sagði fangaorðurinn við fangann. „Það getur vel
verið“, svaraði fanginn, „en hitt veit ég, að
betri hlidur í fanga húsinu þús ára, sump
aldrei min.“

81. b.

Englendirinn nokkur var í dansveiglu í París.
Veitingakonan sá að hann gekk um gölf í gesta-
salnum, en skeytti elski dansinum. „Dansid
þér elski, herra minn?“ sagði hún. „Já, en ég
gífi það helst þegar ég er einn“, svarði Eng-
lendirinn.

82.

„Það er mest heimska og ósamvindi“, sagði
gamall maður, sem elski hafti kvonga, „að
ástun sé blind. Þvent á miði hefi ég aldrei
þekkt nokkurn mann, sem hefur viljad eiga
skulku, að hann hafi elski þótt sjá tilfalt
fleiri dygdir hjá henni, en ég hefi komið
auga á!“

83.

Þegar Napoleon var í herferð með lið sitt yfir
Bernhardfjallid, kvóttu hermennirnir

30.

Sáran yfir hita og þreppa, og veru margir þeirra
nestum yfirkomnir. Einn dái bar sig þó
lakaot og stundi upp þessum orðum: „Drottinn
míum! hefir þú þurft að vera lítsmannatösku
og byssa í óxlum, þegar þú skapadur fjallid af
karnar, þá hefirdu haft það dálitid lægra“.

84.

„Hvering sagdist þér í dag, lagsmáður?“ sagði stud-
ent, við skólabróður sinn, er hafði stígið í stólinn
mudaginn, til að halda frófröðu. „Og ég held nógn
vel“ segir hinn, „því foreldrar mínir gretu, en
allur söfnudurinn hló“.

85.

Þóndi einu lagdist veitur og lokuir var söttur til
haus. Hann skrifaði lyfsedil og ráðlagði honum
lyfjaber, sem hann átti að gleypa mörg í sem. Ad
vörnum spori voru lyfjaberinn sött í lyfjabúðina og
voru þau í litlum óskjnum. Daginn eftir kom svo
lökunirinn að vitja sjúklingssins, og sá, að hann var
jafu veitur sem fyrj. Kvedist hann ekkert skilja
í þó að meðalid skuli ekki hafa verkat. „Það gler
mí komid til af þó“, malti þóndi, „að berinu sem ekki
komir út úr óskjnum enuþá“. Þónda shepanar
hafði lekið svo gleri, að hann átti að éta óskjurnar

með öllu samau og hafði léka gjóð það.

86.

„Þegar þú ferst að leita þér konfungs,“ mælti
kvekan nokkur við son sínum, „skaltu hafa bæði
augum opin, en þegar þú ert giptur, skaltu láta
þau aþur til stíplis.“

87.

Flenamadrur nokkur drap skeinkjaramu í gestgjafa
húsi sínu. Gestgjafinn kvartaði yfir þessu og
sagði: Viltu þér, að þér hafid drýgð skeinkjar-
ann minn í eldi yðar, herra minn?“ „Já, það
er mér altsamau gott,“ sváraní herranadrurinn
rólegur, þér gjörð so vel að skrifa hann í
reikningum minn.“

88.

Skipsþjóri nokkur, senn staddur var í sjáfastháða,
hrópadi til hásetama. Þúid ykkur undir dau-
num, innan 5 mínútna verðum við hönnis til guds
okkar.“ „Gud forði okkur frá því,“ kallaði skíps-
presturinn.

89.

Í gamalli bóð hefur fundist óbrygdukt sáð
við gíft, en þannig á að nota: Slínu gíft-
veiki á að stela vasa klúb frá fimtugi jómfrú,

32.

sem aldrei hefur laugad til að gíftast; Klúttinn
á að þvo í myllulok malara þess, sem aldrei hefur
stolið af mjóli, sem hann hefur malað; Klúttinn
á svo að þerka á tungandi þess prests, er aldrei
hefur verið á þjarn, eða loknis þess, sem aldrei
hefur dregið sjúkleing; Síðan á að auðkenna Klúttinn
með bleki frá málaforplumanni, sem aldrei hefur
haft neimu þannu fyrir leikinu, er hann hefur fult
mál fyrir. Loks skal leggja Klúttinn á gíftav-
stinginn í vidurvist þess dönnara, sem aldrei hefur
dæmt rangan dönn og mun þá frætt langt að
bíta fullkomins baka.

90.

"Hættið þér nú að gráta, gófin mín", sagði prestur, sem
var að hugga elstjnu eftir lát mannsins hennar; "Vér
eigum allir, hvort sem er, einhver tóna að deya!"

"O, ég er nú elsti að gráta af því," svarði elstjnu,
heldur af því, að maðurinn minn skyldi elsti deya
4 árum fyrir því þá hefði ég náð í hann ríka árum."

91.

"Hvers vegna er skegg yðar svart en háir yðar svo
hæru skotid?" - "Í það kemur til af því, að skeggið
er 20 árum yngri en hárið!"

92.

"Eg er samarslega óánægð með augnu í mér," sagði kona nokkur við lækurinn. "Ettli þér voru þú ávagdari á þeirri?" spurdi lækurinn.

93.

"Áð ytra álit er ég að vísu eðli sérlega migley" sagði gómsul og hégómsul nánuvís við frondkornu sína, en þú getur rétt þig á það, að hjarta mitt er sem þu sem áður badi mig og fjörugt". "Það er líka náttúrulegt, frondkorna mín", svaraði stúlkan, "því þú hefur víst eðli brúkað það mikinn empa".

94.

1. Þref: Kari fadur! Eg er svo ómunnur kafinn að lora, að ég hefi nauvaszt lína til að skrifa þér. Sandu mér 50 Krónur; meira nota. Þinn elskandi sonur. Péturson yngri."

2. Þref: Kari sonur! Eg hefi eðli heldur mikinn lína, og sendi þér því aðeins 20 Krónur; minna nota. Þinn elskandi fadur. Péturson eldri

95.

Gómsul þín frá sagði, að Karlmanninn væri einn og kvæfð, það væri högt að fá þá, er er víth að verða af nær þá aftur.

Einusinnur var hornd með gamlan Gyding, sem ákæddur var fyrir sök, til dómaraus. Gydingurinn hafði ákaflega mikið skogg, en dómariinn var þar á móti náðrakæddur. „Ef samvirkta þú líkist skogginn, mælti dómariinn, „þá er þú vel úti láti“. „Ef að samvirkta þú fer eftir skogginn,“ svarði Gydingurinn, „er yðar velvinnu þú sjálf-
sagt laus við þau“

- A: „Ertu ekki hressa á þér, að skoðarinn minn ætlaði ekki með notkenu móti að taka við 10 kr. hjá mér í dag.“
B. „Það er nýfundu, hverning stóð á þér!“
A. „Já, hann vildi nýfl. hafa þús 20.“

Þegar Schiller var í fönungardi, fékk hann tilsofn í höfnustotti. Nágrannur hans, sem var í nops við hann, sagði einusinni við hann: „Þú leitar á höfnu eins og David, dragur minn, en samb ekki eins vel“. Schiller svarði í stytth-
ingri: „Og þér talid eins og Salomon, en samb ekki eins hyggilega“

Gestgjafinn (við gest, er gjarnan vill drekka ein þess að

Gerða, en sem gestgjafinn þó krefist heimilisins við
að krefja): „Já, já, hr. Meyer! mér þykir það leiðin-
legt, að það standa góti norri því 12 flokkur síðan
í fyrra.“

Gesturinn: „Já, ég hugsadi það, vísid yðar var elti
uppá það beyta í fyrra; - nei, lofid þér þeim að
standa tíva korn enu þá, en látid mig ^{þá} bera
fá af þeim niðu.“

100.

Maður, sem var að halda ræðu, var hrad eftir
ann að krefladr af einum tilheyranda, sem
altaf var að taka fram í fyrra honum. Loksin
firtist ræðumadur og sagdi: „Nei, þetta er
óþolandi; í hvent skipti sem ég byrja að tala
sekur heimskinginn til að bríka mun.“

101.

kona, sem var vánægð í hjónabandinu, sagdi við
systur sína: „Heldur skaltu klampa út í sjó-
min, en að gefa þig.“ Systir hennar var ekki í
sánu stöðum, og sagdi: „Það skýfði ég líka gíora,
ef ég ekki mér vísan bónda á marabotni.“

102.

Kaupmaður, sem áttadi í langferð, fór að líta eftir
loftvoginni áður en hann fór í stöð, en hinn var þá

36. Þarfinn í stofnunni. Kallar hann þá á fjórð sinn
og spyr eftir loftvoginum. Þjórnunin kvæð þá flutt
hana upp í efsta loftið í húsinu, svo þinn skýldi
„Sanda hátt“ meðan hið böndum vör á haiman.

103.

Kaupstadarstúlka, sem hafði flutt á bönlaða í
sveit, kom einu morguninu í fjós og seju vit
mjálta konuna: „Hver þýrin er það, sem mjólkvar
á um?“

104.

Mánu nokkur vildi láta sér stúlku, en gat eftir
almennilega konu sér að þeir. Hann tók þá einu-
sinni Kötlinu hennar, fór að stjórta hennu og seju
„Má ég eiga þana húsmóður þína, Kisa mín?“ Segdu-
ja, Kisa! ~~er~~ mætti stúlkan. „Þjá“, sagði Kötlinu.

105.

„María! Þú verður ljót þegar þú ert oddin stór, ef þú
leggur það í vana þínu að gretta þig svo.“ „Gretti
þú þig þá þegar þú varst lítil, anna?“ sagði María.

106. :-

„Þýri alla munni lánu mér mí 30 krónur“, sagði
einnstími meður skilvís spjáltrunger við Kunn-
ingja sinn. „Það er mér ómögulegt“, svaradi þinn
og yfði óxlu. „Eg hefji sjálfur epli svo mikil“

sem 10 Krónur". - "Ég drækkis mér, ef ég fæ eldri peningana". "Gæð vændur nú eldri fyrirhafnarlaust, gæðurinn minn, þú í þessu niðla frosti eru all vatnsföll íslögd, en hér er / Skóna, svo ég sýni þér síðustu greiðvili, til þess þú getir keypt einhveru til að höggva vötu á ísinn handa þér".

106^b.

Skurteisi:

Ferdamaðurinn: "Ertu vitlaust strákur! Þú veður mig svoú minni nota?"

Þjónninn í veitingahúsinu: "Gæð skal ég segja þú, herra minn! Í kvöld, þegar ég sátti stjúlun yðar, svo þau yður burstu í fyrri málið, gleymdi ég að bjóða þú góða nótt; nú vildi ég baka fyrir ~~það~~ skurteisi minna # Góða nótt! herra minn."

107.

Góð afsökun.

v "Hvernig ferdu að þú, drengur, að ganga skóna þína svoú ofurlega svoú skakka?"

"Gæð er ekki mér að kenna, mamma!" Ekki þér að kenna; hverjum þá, svo sem?"

"Jóðunni: Kennarinn okkar segir ofurlega að jóðin sé hrothott og þá gæðdu skilið að þegar ég geng á kílu, hljóta helarinn á skóminu

38. — áv súnart inn á við; skilurdu þú ekki, mamma?"

108.

Astodan.

Skidautinn (frávita af kampsinum, Kallar til omnu sinnar): „Anna! þú ert ofinlega vörð að geta komið mér gíldar ástodur fyrir hverju sem vera skal. Geturdu mí líka sagt mér hvers vegna kemur vorar en skapadar of svoða sláum efni?"

Annunni: „Það get ég auðvitað, draugur minn!

Steldurdu að Drottinn vilji láta allan þann sög sem til er af kampfaknum, komast á vörð vót með komur og boðum?"

109.

Þinsamuleyft lífbod.

Dómarinn: „Það er mér ódunugis óþiljaulag, hvernig þú hefur farið að draga þinn fram lívna með kinnri hendinni!"

Akharði: „Kannst þú eigi að sjá gætur það sjálfum?"

110.

Skilnings-afing.

Kennstúkonan: „Til hvers eru augun, María litla?"

María: „Til að sjá met."

Kennstúkonan: „En augun?"

María: „Til að heyrast met."

Kennstakonan: „En nefid?“

39.

Maria = (hrypar sig dálitid um): „Til að snýfa sér með?“

111.

Mikil sparsani.

„Hvað er fetla? Ertu að drökla í fjórða sinn, maður!
ertu svo snar fyrstur?“

„Ójá, ég hrypa líku að vatnið klóti ekki mikil“

„Kei, en þú slítur glásum með þessu þambi“

112.

Til nokkud mikils atlast.

Bóndadóttir var send að Finna sóknarprest sinn.

„Hvað heitir þú, stúlka mín“, segir prestur.

„Kei, mí er ég aldeilis hissa“, segir bóndadóttir,

„þér þekkið mig ekki! Þér, sem hafid þó skilt mig“

113.

Það stendur á sama.

„Hvað viltu heldur snýfa eða svinafeiti við? Fíkki
litti!“ spurdi kona Kennarans, þegar hún var
að skammta höldmatinn.

„Það stendur á sama“, svaradi drengur, hugginn
í bráði, „ég fe hvort sem er ekki svo mikil
við, að ég finni bráðit að þér.“

Rauplát ákæra.

A.: „Hann þreyer kalladi mig í góðri gamlan
asna.“

B.: „Það var þó skertid; þér erud þó enn í beztu
aldri.“

Ólík stóra.

Skósmidurinn: „Hleyiú þér, herra minn! hvendst öklid
þér að faru að borga mér það sem þér skuldid mér
síðan í fyrra?“

Sjónleikarinn: „Hvoad ökli ég viti af þér? þér vitið
líklega, að ég er sjónleikari, en enginn spámaður!“

Hér skólansinn.

Kennarinn: „Hvoad hét sonur Davids Konungs?“

Lærivæninginn: „Davids son.“

Tilvoraandi reikningsmáður.

Faðirinn (til sonar síns, þar sem þeir eru á gangi
úti í hágarinum): „Hú, Friðki litli! Gek-
urdu sagt mér hágrustu aðferðina til að vita
hvoad margar kindur eru í hópinum þeim arna?“

Sonurinn: „Já, faðir minn! Máður telur allar fóturana
og skýstir svo með fjórnum!“

118.

Á Kaupstorginu.

Bíndi nokkur heyman dauður kona á Kaupstorgid og bar þoka með Kartöflum. „Hvad er í þoka min hjá þér?“ spurdi annar. „5 Kr. 25 aura“ svaraði bíndi, sem hélt á hinni vöri að spyrja hvort hann ætli að kosta. „Gad vori rétt að kosta á þér, flórid þitt!“ — „Ja, mér var mér bodid það heima.“ „Gævers vegna föstu þá hringot.“ „Eg hugs aði að ég fengi meira héra.“ („Ég mundi fá héra meira“)

119.

Tris grip.

Rokkur, sem vanur var að taka sér drjúgum „nedan í þvö“, var einu sinni sem aðfar söttur til sjúklinga. Þegar hann sér sjúklinginn ottladi hann að taka á lífodinni á honum, en tók í ójafi meir vinstri útlidinu í sjálfum sér og seyr eftir litla þögn. „Hví, það er þá elski annað að nianninum, en að hann er fullur! Gæver fjandan erud þú að selja mig. Eg held að það þurfir elski rokkur til að sjá það!“

120.

Í Vesturheimstladi nokkur stendur sötulandi

42.
anglyfning: Davíð og Konan hans hafa átt
fylgst brúlega að í lífinum og munu einnig gjöra
 það hinum megin, — það er að henna þau búi
 á morgun.

121.

„Venjulega er maður og kona talin sem ein maður“
 sagði ungur bóndi, en þú og Konan mín eru 10.“
 „Flömming stendur á fót“? Spurdi vissur hans. „Já,
 Konan mín er M-1, en þegar ég stend hjá henni, er
 ég mill.“

122.

Barra-kennari nokkur lagði fyrir stóla draugjónu
 að nefna nafn sitt, herra Sørensen, í hvert
 skipti sem þeir töludu við hann. Einn sinni
 spurð hann einn draughroktan hvað hús dýpis
 heiti. Draugur svarar. „Kýris herra Sørensen,
 hesturinn herra Sørensen“. „Já áttu elsti að nefna nafn
 mitt við hverja setningu“, segir Kennarinn.
 Draugur leyfist þá aftur og segir: „Kýris, hestur-
 inn, hundurinn, asinn og sónd herra Sørensen“.

123.

Þinn nafnfrógi fausti rit höfundur, Fortinelli,
 var einninn spurður að því, hver væri munurinn
 á Klukkum og Konum: „Klukkan minni

assá lífnum, en þannan létur oss gleyma þonum", svarði
Fortinelli.

124.

Ermsinni var málaflektuningsmeður notkus á hola um,
hvað bændurnir voru heimstær. Þindi, sem heyrði til,
sagði: „Þér etthv sígt af öllum að erjast af þér,
því þér lífið á heimstrumun úr okkur; ef að vér
vörum ekki svoa heimstær, þá mundum vér engi
málaflektuningsmann hafa!“

125.

Professornur: „Þú hefi ég haldið langa áttu um
sjálfsmord. Hvað hafir þér eort af þerri?“

Skúdentinn: „Það, að sjálfsmord er sérlega heitlu-
legt fyrir heilsuna.“

126.

Fangj nokkur, sem dandur var fyrir að hafa reykt
að brjóttast út úr fangelsinum, sagði við dómari:

„Ég er óláms maður, herra dómari! Þér hafir sjálfur
sagt mér að ég skyldi rydja mér brant af reyndi
ég þá fyrst að rydja mér um og síðan reyndi
ég að rydja mér út, en mér er samt hegur fyrir
það hvort kvagga“

127.

Hið bódinn: „Það gleder mig, minc! að þú hefur“

varid þig af því að brjóta rindurnar mí; seinni líd".
Mísa (ljókrandi): "Ó, það er mí elsti af því húsbóndi
 góður!"

Húsbóndinn: "Hvað mána þú með því?"

Mísa: "Ó! það veit sá sem, allt veit, að mig
 langaði svo miklu til að eiga gler meistar ann
 og verma þess þoldi ef ákúrnur og allt mögulegt,
 en mí dklar hann að fara að eiga hann Harðinn
 svo það stóðar mig elkest lengur hvoð margar
 rindur sem brotna."

128.

Hann kemur upp um sig.

Þarinn (grátandi við móður sína): "Mamma! Óhrós-
 id hann þabbi gaf mér utan nudis"

Þadinn (reidur): "Hvað þú! etlertu að fara að
 skreikva aftur! Viltu þú það aftur?"

129.

"Óli, eru vakandi?"

"já."

"Gefurdu lánað mér 2 Krónur?"

"Eg er sofandi"

130:

Vinkonan: "Hvað kostar brúðar skarlin þitt?"

Brúðurin: "Hanninginn mín."

131.

Í miðforingja skólunum.

miðforingjum: "Hú, nú N-16, hver er yfirmadur miðforingjans?"

"Yfirforingjum"

"Þetta! er yfirforingjans?"

"Hossan hans!"

132.

Flanni: "Mér þykir það nokkud skertid, að þegar ég hefi kvefi, á ég svo bágð með að halda huganum fastum við nokkud; mér finnst ég verða svo heimskur."

Flinn (mod hrukklingu): "Soo, þér erud þú víst allaf veikur af kvefi!"

133.

Þóndi (Kallan á góttir smíðadrey, sem hélt á naglu böggli): "Hleypdu! það er gat á pappírnum; þú lýtur niður röglunum"

Þreygur (rólagur): "O, það gerir skert Lil, þér finnst allir aftur!"

Þóndi (mudrandi): "Hvar?"

Þreygur: "Á reikningnum"

134.

Litlu á, elskan mín! Þetta hefur albin

Varid þig af því að brjóta kindarnar mí; semmi líð".
Mína (ljókrandi): "Ó, það er mí elsti af því húsbóndi
 góður!"

Húsbóndinn: "Hvað meinast þú með því?"

Mína: "Ó! það veit sá sem, allt veit, að mig
 langaði svo mikil til að eiga glermeister ann
 og veina þess þoldi af ákúrn og allt mögulegt,
 en mí dattar hann að fara að eiga hansa Kartúnu
 svo það stóðar mig stórkert lengur hvöð margur
 kindur sem botna."

128.

Stamm kemur upp um sig.

Barinn (grátandi við móður sína): "Mamma! Öhrs-
 id hann þabbi gaf mér utan undir"

Faðirinn (reiður): "Hvað þú! ætternu að fara að
 skrota eftur! Viltu þú það eftur?"

129.

"Óli, ertu vakandi?"

"Já."

"Gefurdu lánað mér 2 Krónur?"

"Eg er sofandi"

130:

Vinkonan: "Hvað hefur brúðar skarlið þitt?"

Brúðurin: "Hanningin mín."

131.

Í midirförlingja skólumunum.

Midirförlingjum: „Há, mið, hve er yfir maður midirförlingjans?“

„Yfirförlingjum“

„Rétt! er yfirförlingjans?“

„Hossan háus!“

132.

Flámi: „Mér þykir það nokkud skertid, að þegar ég hefi 100, á ég svo bágð með að halda hnyggum föstum við nokkud; mér finnst ég verða svo heimskur.“

Flúsi (mod hnygglingu): „Soo, þér erud þú víst allaf veikus af 100fi.“

133.

Bóndi (Kallan á gati smíðadrey, sem hélt á naglu böggli): „Hleypdu! það er gat á pappírnum; þú býrð mids nokkumunum“

Dreygur (rólagur): „O, það gerir ekkert líl, þér finnst allir aftur.“

Bóndi (mudrandi): „Hvar?“

Dreygur: „Á reikningnum“

134.

Lettu á, elskan mín! Þetta hefur albin

Keypti ég á upptöðum fyrir 7 Krónur. Gad hvar
annars 15 Krónur, svo þarna sparadi ég 8 Krónur.

„En þurftirðu þá á Alþinginum að halda?“

„Nei, ekki þeirslinis, en hefti ég ekki þessu þá,
þá hefti ég ekki heldur sparad neitt.“

135.

Kennarinn: „Hleypaðu þér nú að ég hafi 8 Krónur í
vasa mínum og fái 500 9 Krónur í viðbót til láns
hjá þessum þabba þínum; hvað hefi ég þá“

Lárisveinininn: „Skuld, herra Kennari.“

136.

Meistarinn: „Og étú allar listlangan daginn, þú.
Það er sem þú gætur, en að vinna - nei, það er nú
ekki til að tala um. Steppingur erfu og steppingur
verduðu alla þína afi. Ekki, hvað er þetta! Þú
glápir ^{alt} ~~á~~ ^{mei} ~~mei~~ gluggan og tætur sem þú heppir
ekki það sem ég segi.“

Drengurinn: „Þú, en ég hélt, að meistarinn væri að
tala við sjálfan sig.“

137.

8
Kerling, sem var að lesa húslestur, las: „Hegg-
ormurinn sagði við konuna“ (Þú þú verður henni
lítil á sonntu dóttur sinnar). „Erstu þúinn að rífa
gat á míju sonntuna þína, Steppa!“

138.

✓ Karl, sem líka var að lesa: „Jesús sagði við con-
sveina sína“ . . . . Farid þú frá ljósinu, strákar!“

139.

✓ Kerlingin: Þá postuli segir í bréfinu til Korintu-
manna: „Þú getur stjórnað öðrum en mér að reita
rjúpa lappir“.

140.

Einum sinni spurði prestur barni á Kirkjugólfi:
„Hver postulama var þú, sem afneitasti Kristi?“

Barnið vissi það ekki og þagði. Þá fór ker-
ling ein er við södd var, að hlaja. Prestur viker
sér að barni og segir: Viljastu þér, kona guð, soara
fyrir barnið?

„Þú varst hann Pílatus“, segir kerling, „hannur
var heldur ekki lítill minn þú, garminnur, af
hannu skyldi fara út og huggja sig. - Ekki var
mí orsökun mikil“.

141.

Gesturinn: „Þú hefur látið og ríkið af vatni
í vísu“.

Gestgjafiinn: „Kerling, þú hefur ni fært á mið; ég
hefi látið og látið af vni í vatni“.

Gesturinn: „Má ég bjóða þu 25-vindla fyrir 33 aurá?“

Gestgjafinn: „Velkomid, herra minn; en ég vil bjóða þú þu at gera soo vel ad kvæfja elbi i þeim fyrir en þér erud kominn út.“

Í fangaðlefurinn.

„Hvering komstu hingad min, Ylláus?“

„Hvering í komst inn! Þú þu vorri not ad segja mér hvering í á á komast hédan út gætur; hitt var enjinn galdur, ad komast inn, þegar 2 notur vendis fylgdu mér.“

Nýtt litunarefni.

Fadurinn: „Hvad erdu ad gera minna, Milla litla?“

Barinn: „Ég er ad lita brúðma minna kanda.“

Fadurinn: „Í hverju þá?“

Barinn: „Í brunninni.“

Fadurinn: „Soo, hver hefur sagt þér ad hún gæri kandi in þá?“

Barinn: „Hún manna; hún segir soo oft, ad nefid á þér sé soona kandi of brunninni.“

Kennarinn: „Hvering ringdandur þér Parabla's,

Barnd mitt?"

49.

Barnd: "Eins og fagrau aldningard með ein-
limnu fótbotnum ávöxtum".

146.

Beinakerlingin.

"Má ég biðja um þessa 4 önnur, sem hún Anna
gautla var vör að fá herna í hverjum langar-
degi?" - "Já, en hún Anna gautla á að
fá þá sjálf." "Nei, ég held síður; því hún
hrótk upp af í góð og áfleiddi mig að hand-
idr sinni".

147.

Fátökur skrifari í Lundunaborg sendi eptir
lökun til Kunnunar sinnar, sem lá höflulega
veik. Þokunum bjóst eldri við niðri borgun
fyrir ánað sitt, eptir því að dæma, hvað allt
var þat fátöklegt inni, en huggaðist þó, þegar
skrifarinn sagði honum, að hann atti 90 kr.
til í eign sinni, og þótt skyldi hann fá hvort
sem hann lokaði Kunnua sína eða drogi
hana. Eptir að Kunnau hafði brúkað meðél-
ni, skildi hún við og krafðist þá lokaunin
að fá sínar 90 Krónur. "Hlu, hafid þú þá
lökuað Kunnua mína?" sagdi skrifarinn.

"Nei, að vísu hefi ég ekki gefið það, en - - -"

"Nei, þója, þér hefið þá líklega dregið hana?"

"Nei, herraun komi líl" —

"Hvað erud þér þá að krefja mig?" hét
Skeifasinn áfrann, "þér áttuð að fá 90 Kr.
hvert sem þér lóttuðuð eða drofuð kon-
una mína; en úr þess þér hefið hversugt
geut, þá borgu ég yður ekkí einu egni!"

148.

Bestgjafi, sem bjó gagnvark Kirtlingarví, lét
lét letra yfir dyruvar hjá sér: "það er
betra að vera herraun, en hinum megin!"

149.

Þinn helgi Hérónimus segir frá merkilegum
hjórum: Madurinn hafði átt 20 konur en kon-
an 22 menn.

150. a

Madama A: "Hvernig líður honum syri yðar?"

Madama B: "Ó, hatni gefur ekkert söfud
nóttummi, vesalingsu"

Mad. A. "Er hann þá veikur?"

Mad. B: "Nei, en hann er orðinn - nokkur vordur".

150. b

Madur nokkur var spurdur að, hver minur

vori á Heródes og Rothschild.

Slann svarði: „Heródes var Konungur Gyðinga en Rothschild er Gyðingur Konunganna.“

151.

Ritstjóri nokkur í Ameríku gat þess símsími í bláð sínu, að þar í brennu vori maður nokkur, sem eltri hefði ségt ófelltur í 10 ár. Þá þurftu eftir bærust ritstjórnunum ásthoranir frá 25 Carbónum, sem Kröfdu þá þess, að hann aftur kalladi greinina ef hún vori meint til sín.[†]

152.

Maður nokkur, sem var nýjg nðrsýms, svaf stíð með gleraugu, svo að hann þefti þá sem hann drýmði.

153.

Heildarney, sem var nýjg óðauáta, leitadi sín lóðninga hjá hinum frögu austka lokni Abernetly, en hún bar svo óðau á, að lokunin komst eltri að fyrri henni. „Lofid mér að sjá yður tunguna“, sagdi lokunin. Hún gjörði það. „Haldid þér ni svoa út úr yðru tungunni í meðan ég tala“.

- 154.
52. A: „af hverju létstu þér svoona líta komu?“
B: „af því, að af þvænum iclur stíal stíð lótan
híð minota“

155.

Í hatlasötubúð í New York stendur letrad með
stórum gullnum bókskófum: Hver situr í
Skulda sípsnum upp fyrir hans? — „Sérhver
sá, sem elti börjar strax hatlinu sínu í pen-
ingum“.

- 156.
- A: „Gverning gætuðu þeir af þér, að slappa
lífaði míns í herbergid þitt?“
B: „Af því að ég flýtt þaðan í burtu á morgun,
en skuldbætt mig líta skila herbergisins
í samia ásigkomulagi, sem ég lét við þér!“

157.

„Gefid þér mér dálitid, lagsmadur.“
sagdi flakhari nokkur vid undirforingja.
„Erud þér svo blygdmartlaus, að kalla mig
lags^{mann}madur“? sagdi herforinginn.
„Fyrirgefdu, herra undirforingi; vid berjumst
þó báðir — þér fyrir metordnum og ég fyrir
lífinu“, sagdi flakhanu ad urinn.

158.

"Ja ja, verdu nín sátt, gamli vinur; þú
seir mig nín ekki framur".

"Ottastu virkilega aldrei að komu aftur?"

"Nei, aldrei"

"Ja, gerdu mér þá þann greiða, að lána mér
20 Krónur".

159.

Það er, að nafni Peyton, stóð fyrir réttinum í
Wales, ákordur fyrir drottisviti. Hann játadi
sók sína og beiddist veðleys dóms. Kvæddóm-
endurnir fóru afsíðis til að upplýsa dómnum og
komust brátt að þeirri niðurstöðu, að dæma
Peyton sýknan. Allir áheyrendurnir urðu
steinhissa og stíldu eftir í þessum dómi.

Þá mælti oddviti kvæddómsins: "Vér þekkjum
Peyton frá því að hann var barn og vitum að
hann er sá mesti lygja-þjófur í þessum héra-
ði; það er því auðvitað, að hann lygjur í
síg þessum glæp, og fyrir því höfum vér
dæmt hann sýknan saka".

160.

Einum sinni spurdi stíllur þjófur að því, hvort hann
mundi fylgja sér til grafar þegar hún dæti.

54.

"Já, með mestu áþrogi." svaraði þjófurinn.
161.

Þóndi nokkur sagði prestinum sínum, að hann hefði séð vofu.

"Hvar sástu hana?" spyr prestur.

"Ufyr á kirkjugardinum", seyr bóndi.

"Hvenig var hún í haffi", spyr prestur.

"Eins og stór asni" seyr bóndi.

"Huggastu þú, og labbadu heim og láttu engan vita það", seyr prestur; "þú hefur bara séð Skuggann þinn".

Kokkur Kvæði, (eftir ýmsa höfundum)

Hljó vantar Kórstötu
(eftir Þaða Rólfi).

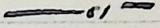
Hinn mán vera skapstífa og ströfka fólmur,
Skarpsýn á galla og lífa þeim bet.
Eg munu varla stöðva' uppá mitt stutta ney við það,
Standa bara' og hlusta og brosa svo að.

Hinn mán gjarva kafa fótt í heimsinu áðuru son.
Ad kreina fái' og Jímfrú - nei, það er varla von,
því ég er svoddan stakurinn, svallari og vein,
þat svoia mér allar og kalla greppatím.

Hinn mán vera gefin þyri gótu sparke og hall,
gáð að vala' í kvöldin og fara oft í ball,
og fá sér stundum kaffiball, Koriak - Ó-ja,
og kókur midir í stjaldbrúnd með ríjona ofan á.

Hinn stífi' að vera hagmælt og stílfing stremmifley,
en stýndamari má hinn stífi' vera sámt en ég,
því ég mun reyna að „brítilega“ og koma heimi í gat
í kappáðunu um fótavind og broðvind og mat.